

[Aksel Larsen.]

aldeles ingenting; det kan i hvert fald ikke retfærdiggøre, at man interesserer sig for at registrere de personer, der skriver under på sådanne lister.

Må jeg samtidig tillade mig at sige to ord om den konkrete sag, der har været nævnt her under debatten, og som direktør Schoch har fremdraget i „Politiken“. Det drejer sig om en embedsmand, som man har udset til et bestemt hverv. Om ham spørger man politiets efterretningstjeneste: Har I noget ufordelagtigt om ham? — og så får man til svar: ja, der er noget ufordelagtigt. Justitsministeren har undersøgt sagen og ved altså, at det ufordelagtige, der stod i kartoteket, var, at han engang, muligvis for 20 år siden, havde drukket kaffe sammen med en kommunist, som forøvrigt i dag er næstformand i De samvirkende Fagforbund og en god kommunistfjende i „Social-Demokraten“. Men på grundlag af det sagde politiet, det var en farlig mand, og først efter pres fra hans overordnede gik man med til at lade ham rejse med „Jutlandia“. Men alene dette, at man, hvor det drejer sig om at tildele en offentligt ansat person et hverv, først spørger politiets efterretningstjeneste, om det er tilrådeligt at give ham dette hverv, alene det viser, hvor langt vi er kommet ud.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg synes ikke, det er rigtigt, når det ærede medlem hr. Aksel Larsen vil hævde, at der er en slags modstrid mellem min erklæring foreleden under den korte forespørgselsdebat, som det ærede medlem hr. Kjeldgaard Iversen havde foranlediget vedrørende spørgsmålet om efterforskning og det videre arbejde i de sager, der vedrører straffelovens kapitler 12 og 13, og så mine udtalelser i går. Det, der er sket ved min redegørelse i går, er, at jeg på foranledning af det ærede medlem hr. Johs. Christiansens spørgsmål til mig har fundet det rigtigt udførligere at redegøre for efterretningstjenestens arbejde, en redegørelse, der da også af det ærede medlem hr. Johs. Christiansen blev accepteret som værende nogenlunde fuldstændig.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen sagde om det lille eksempel, jeg havde nævnt fra Skanderborg, at jeg måtte være klar over, at det drejede sig om personer, der var afvist af det kommunistiske parti. Jeg er ikke i denne forbindelse gået nærmere ind på,

hvad det var for personer. Det afgørende i sagen er, at der på disse fredslister var benyttet falske underskrifter, og at det drejede sig om personer, der bar mærket DKU i deres jakkeopslag.

Angående den sag, direktør Schoch har fremdraget fornylig i dagbladet „Politiken“, og som det ærede medlem hr. Aksel Larsen nu redegjorde for, skal jeg indskrænke mig til at sige, at denne sags fremstilling ikke er rigtig. Det var ikke således, at den pågældende myndighed havde rettet henvendelse til efterretningstjenesten om den pågældende mand; den pågældende myndighed havde fået oplysninger andetstedsfra om vedkommende, og det var netop ved efterretningstjenestens arbejde, dens omhyggelige undersøgelse, at det blev klarlagt, at der ikke var noget at bebrejde den pågældende embedsmand.

Det ærede medlem hr. Kjeldgaard Iversen takker jeg for så vidt for hans betragtninger, idet han anerkendte min redegørelse, som jeg også havde bestræbt mig for at gøre så udførlig som muligt. Det ærede medlem spurgte mig, om jeg herefter vil anse den person, hans eksempel havde vedrørt, for samfundsfarlig, og om efterretningstjenesten vil gøre det. Derom kan jeg godt sige, at det vil den ikke.

Så spurgte det ærede medlem mig, hvad disse kartoteker anvendes til nu og i fremtiden. Jeg synes, det fremgår med al tydelighed, at det drejer sig om arbejdskartoteker, der vil blive anvendt som sådanne. Den betragtning, at samfundsfarlige personer ikke nødvendigvis er dem, man finder i organisationerne, på partilisterne, behøvede det ærede medlem såmænd ikke at fremsætte; det tror jeg vil være en erfaring kendt fra alle andre steder.

Jeg takker også det ærede medlem hr. Johs. Christiansen for hans bemærkninger her i dag. Om vi end ikke er nået til fuldstændig enighed i de to spørgsmål, så synes jeg dog, vi er nået et væsentligt skridt videre. De eksempler, det ærede medlem nævnte, var jo og burde også være uden navnangivelse; det var eksempler på misbrug, som efterretningstjenesten skulle have gjort sig skyldig i. Jeg kan kun sige, hvad jeg tidligere har sagt, at hvis jeg bare får navnene, skal jeg være villig til at undersøge, om der skulle være begået fejl. Hvad angår nogle af eksemplerne, kan jeg vistnok på forhånd sige, at der ikke er begået